

betrakta Förnuftet, icke blott
som ett finne, eller själfvans förmå-
ga, att omöjligt inflätas af nå-
got öfverfinligt, hvilket icke är
Förnuftet själft. Utan kan me-
ning pyssla vara, att Förnuftet
innehålles i sig själft en öfver-
finlig princip; hvilket bekräftas
af orden: "Genom Förnuftet
vi reniveras" d.v.s. Gudomliga.
Men jag finner inga bevis
logiska eller metafysiska bevis
anförda för detta påstående.
625. Om det är sant, hvad Pa-
trelle anför på ett annat ställe
(S. 79), "Förnuftet trödes det
Allgiltiga fram i sin Allgiltig-
het" (M.B. Det Allgiltiga betyder
hos Petr. det samla, som de
Gudomliga). "med en fordran
att vara det verkande i alla
hvar individ. Den fordran
vår att göra, som för att verkan-
gen blifva gällande hos oss,

finnslag och gerningar, föräfnas
slagenting sneda, an "vad meniskan
kast sig öfver förmår." Uti den 8.
antyder nu Föf. Uppenbarheten
närvarandhet.
626. Men om Förnuftet behöves
härta Upplysning af Uppenbarheten;
så följer redan deraf, att Förnuftet
icke är någon Gudomlig princip,
utan endast ett finne, som kan omöj-
ligt inflätas af det öfverfinliga.
627. Vår het meniskan till känd
vad som "bör göra", genom Förnuftet.
Här kan öfver hafva en mening om
vad eller hurdan som borde vara.
Om vi skulle medgifva, att men-
skan kan göra, hvad som bör, om
hon nyttas viljan, negativa frihet
rätt: så följer dock icke deraf, att
meniskan är, hvad som bör vara.
Om meniskan gör det goda i ut-
värter mätto: så följer icke deraf,
att meniskan är god. Och sedan
derutinnan kan Förnuftet för-
nekat sin egen, med de öfverfin-
liga principerna bekräftat Rätt.